

Sygn. akt IC 521)16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd w Częstochowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krystyna Mieszkowska

Protokolant: Mateusz Kmieć

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2017 r. w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko E. K. (1) i E. K. (2)

o zapłatę

1. nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Częstochowie w postępowaniu nakazowym w dniu 26 października 2016 r. w sprawie INc 324)16 utrzymuje w mocy w całości;
2. zasądza od pozwanych E. K. (1) i E. K. (3) solidarnie na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.234 zł (siedem tysięcy dwieście trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 521/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w postępowaniu nakazowym w dniu 27 września 2016r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ((...) S.A.) wystąpił o zasądzenie solidarnie od pozwanych E. K. (1) i E. K. (2) kwoty 51 616,83 CHF z umownymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 47 133,13 CHF od dnia 23 września 2016r. naliczanymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, tj. w wysokości 10% w stosunku rocznym do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że na podstawie umowy kredytu konsolidacyjnego nr 206- (...) (nr umowy w standardzie (...) /numeru rachunku (...)) z dnia 16 grudnia 2005r. udzielił pozwanym kredytu, którego ostateczna wysokość wyniosła kwotę 73 620 CHF. Całkowita spłata kredytu miała nastąpić do dnia 1 grudnia 2025r. Ponieważ pozwani nie spłacili zobowiązania kredytowego zgodnie z warunkami w/w umowy, to umowa kredytu została wypowiedziana. W konsekwencji powyższego kwota należności z tytułu spłaconego zobowiązania stała się z upływem 30-dniowego okresu wypowiedzenia wymagalna w całości, a powód wezwał pozwanych do zapłaty całego zobowiązania. Pozwani nie uiszcili wymaganej należności ani nie podjęli negocjacji ugodowych. W związku z powyższym jedyną możliwością zaspokojenia przez powoda przysługującego mu roszczenia stało się skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, wobec czego powód wystawił na podstawie art. 485 § 3 k.p.c. wyciąg z ksiąg bankowych w celu przymusowego dochodzenia roszczeń z tytułu niezapłaconego kredytu. Na dochodzoną kwotę składa się należność główna w wysokości 47 133,13 CHF oraz odsetki naliczone od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 23 września 2016r. w wysokości 4 483,70 CHF (k.- 4-5).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 324/16 w dniu 26 października 2016r. Sąd Okręgowy w Częstochowie nakazał pozwanym: E. K. (1) i E. K. (2), aby w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłacili solidarnie powodowi (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 51 616,83 CHF (franków szwajcarskich) wraz z odsetkami za opóźnienie naliczanymi od kwoty 47 133,13 CHF od dnia 23 września 2016r. według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w wysokości 10% w stosunku rocznym do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że nie mogą być wyższe niż maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie, wraz z kwotą 2 343 zł 69 gr tytułem kosztów postępowania albo wnieśli w tym terminie do tutejszego Sądu zarzuty (k.- 44).

W ustawowym terminie pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 26 października 2016r., zaskarżając ów nakaz w całości i wnosząc o jego uchylenie, oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania. Pozwani zakwestionowali zasadność wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, podnosząc że mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 listopada 2011r., wyciąg bankowy wystawiony przez powoda nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego w świetle art. 485 § 1 k.p.c. Zakwestionowali także twierdzenie powoda co do postawienia do dyspozycji pozwanych kredytu w kwocie 73 620 CHF, podnosząc iż powód nie wykazał jakiej faktycznie kwoty kredytu im udzielił, jaka kwota przeznaczona była na spłatę zadłużenia, a jaka na tzw. dowolny cel. Pozwany E. K. (2) zaprzeczył jakoby zaciągał przedmiotowy kredyt, na umowie nie figuruje jego podpis, nie był także w Oddziale Banku w B.. Dodatkowo pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia powoda, wskazując, iż termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia, jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynosi 3 lata, a z wyliczeń pozwanych wynika, że kredyt był wymagalny w lutym 2013r., tymczasem powództwo zostało wniesione 27 września 2016r., a więc po upływie trzech lat (k.- 48-49).

W piśmie procesowym z dnia 2 stycznia 2017r., stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanych, powód wskazał, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi co najmniej dokument prywatny, który stanowi potwierdzenie treści i oświadczeń w nim złożonych. Skuteczne zakwestionowanie takiego dowodu wymaga od strony przeciwnej zgłoszenia dowodu przeciwnego, czego pozwani w niniejszym postępowaniu nie uczynili. W ocenie powoda wysokość dochodzonego roszczenia została przez niego wykazana w oparciu o wyciąg z ksiąg bankowych, jak również z pozostałych dokumentów w postaci zestawienia operacji na rachunku pozwanych, czy historii operacji na tzw. kontrakcie kredytowym i historii kredytu sprzed konwersji. Powód podniósł, że dokumenty te odzwierciedlają w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wszystkie operacje jakie miały miejsce w związku z nawiązaniem stosunku zobowiązaniowego na podstawie umowy kredytowej będącej podstawą dochodzonego roszczenia, w tym operacje wykonane na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym pozwanych przeznaczonym do spłaty. Twierdzenia pozwanych jakoby powód nie wykazał jakiej faktycznie kwoty kredytu udzielił są bezzasadne w świetle treści przedstawionych dokumentów, w których datę uruchomienia kredytu i kwotę 73 620 CHF, przekazaną kredytobiorcom. Powód wskazał również na brak podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia. Pismem z dnia 29 września 2015r. wypowiedział pozwanym umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Termin ten upłynął w dniu 12 listopada 2015r., a zatem wierzytelność stała się w całości wymagalna w następnym dniu. Podobnie, zdaniem powoda, należy ocenić twierdzenia pozwanego E. K. (2), że nie zaciągał zobowiązania względem powoda. Twierdzenia te nie polegają na prawdzie, o czym świadczy złożony w dniu 15 marca 2013r. podpisany przez niego wniosek o zmianę warunków kredytu konsolidacyjnego udzielonego przez powoda, w którym pozwany wprost potwierdził, że posiada wobec powoda zobowiązanie z tytułu konkretnej umowy kredytu konsolidacyjnego i potwierdził stan wysokości zadłużenia we frankach szwajcarskich. Od momentu uruchomienia kredytu, tj. od 2005r. pozwany nigdy nie zakwestionował istnienia względem niego zobowiązania kredytowego powoda (k.- 64-66).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 16 grudnia 2005r. została zawarta umowa kredytu konsolidacyjnego nr 206- (...) (nr umowy w standardzie (...) /numeru rachunku (...)) pomiędzy powodem (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. a pozwanymi: E. K. (1) i E. K. (2). Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanym kredytu w kwocie 73 620 franków szwajcarskich ((...)) z

przeznaczeniem na całkowitą spłatę wcześniej zaciągniętych kredytów oraz na dowolny cel w odniesieniu do pozostałej kwoty (maksymalnie 25%) na okres do dnia 1 grudnia 2025r.

Zgodnie z § 6 ust. 1 i 2 umowy oprocentowanie kredytu wynosi 4,5717% w stosunku rocznym, przy czym Bank pobiera odsetki od kredytu w walucie kredytu według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, której wysokość jest ustalana w dniu rozpoczynającym pierwszy i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej, jako suma stawki referencyjnej i stałej marży. W dniu zawarcia umowy stawka referencyjna wynosi 1,0717%, a marża – 3,5 p.p. Bank powiadamia kredytobiorców w formie pisemnej o każdej zmianie wysokości procentowania kredytu, z podaniem terminu, od którego zmiana ta obowiązuje (§ 6 ust. 4 umowy).

Na podstawie § 12 ust. 3 i § 13 umowy, kredytobiorcy - E. K. (1) i E. K. (2) zobowiązali się do terminowego dokonywania spłat kredytu i odsetek w równych ratach do dnia 1 grudnia 2025r. w wysokości podanej w zawiadomieniu, wysłanym przez Bank raz na trzy miesiące. Spłata zadłużenia następuje w drodze potrącania przez Bank swoich wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego kredytobiorcy E. K. (2) o numerze (...), w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego.

Brak środków na rachunku przeznaczonym do spłaty w w/w terminie skutkuje niespłaceniem raty lub zadłużenia. Za każdy dzień kalendarzowy w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego z tytułu kredytu Bank pobiera odsetki według obowiązującej w tym okresie stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych, ustalonej w uchwale Zarządu (...) S.A. (§ 18 ust. 1, 2 i 4 umowy).

W § 23 umowy strony postanowiły, że Bank może wypowiedzieć umowę o kredyt nr 206- (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i zażądać spłaty całej należności z tytułu kredytu, odsetek i innych kosztów w przypadku:

- 1) niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez Bank w wysłanych do kredytobiorców dwóch kolejnych przypomnieniach;
- 2) naruszenia przez kredytobiorców postanowień umowy;
- 3) wykorzystania kredytu niezgodnie z celem określonym w umowie.

W § 32 umowy strony postanowiły, że kredytobiorcy odpowiadają solidarnie za zadłużenie wynikające z umowy kredytu zawartego w dniu 16 grudnia 2005r.

Uruchomienie kredytu i postawienie do dyspozycji kredytobiorców środków pieniężnych nastąpiło w dniu 16 grudnia 2005r. Do grudnia 2014r. kredytobiorcy dokonywali terminowych spłat

/ **dowód:** kopia umowy o kredyt konsolidacyjny z dnia 16.12.2005r. (k.- 13-21, 95-103), załączników do wniosku o zmianę warunków kredytu konsolidacyjnego z dnia 16.12.2005r. (k.- 110-113, 114-117), zestawienia operacji na rachunku pozwanego E. K. (2) (k.- 118-205), historii operacji na kontrakcie kredytowym (k.- 206-216), historii kredytu w okresie od 16.12.2005r. do 16.11.2007r. (k.- 217-223) /.

Wobec nieterminowych spłat rat kredytowych od stycznia 2015r. i zaprzestania spłaty tych rat w wysokości określonej postanowieniami umowy, pismem z dnia 29 września 2015r. (...) Bank (...) S.A. w W. wypowiedział umowę kredytu z dnia 16 grudnia 2005r. w odniesieniu do każdego z kredytobiorców. Następnie powód pismem z dnia 23 lutego 2016r. wzywał każdego z pozwanych do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) (nr umowy w standardzie (...)).

W dniu 23 września 2016r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...)/ (...), w którym stwierdził, że na dzień sporządzenia dokumentu wysokość zobowiązania pozwanych wynosi 51 616,83 CHF, na którą to kwotę składają się: kapitał w kwocie 47 133,13 CHF oraz odsetki umowne w kwocie 4 483,70 CHF (naliczone od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 23 września 2016r.).

/ **dowód:** kopia wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 29.09.2015r. z potwierdzeniem odbioru (k.- 104-106, 107-109), wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A. z dnia 23.09.2016r. (k.- 6-8), wezwania do zapłaty skierowane przez powoda do pozwanych z dnia 23.02.2016r. z potwierdzeniem odbioru (k.- 9-10, 11-12) /.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód (...) Bank (...) S.A. w W. wystąpił przeciwko pozwany E. K. (1) i E. K. (2) jako kredytobiorcom o zwrot niespłaconej należności wynikającej z umowy kredytu konsolidacyjnego zawartego przez strony w dniu 16 grudnia 2005r. Pozwani wnosząc zarzuty, zakwestionowali fakt istnienia zobowiązania, twierdząc że nie otrzymali wnioskowanej kwoty kredytu; nadto, pozwany E. K. (2) zaprzeczył, aby zawierał z powodem umowę kredytową w dniu 16 grudnia 2005r. Pozwani zgłosili także zarzut przedawnienia roszczenia, jak również podważyli zasadność wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, gdyż przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedmiotem postępowania nakazowego może być dochodzenie roszczeń pieniężnych albo świadczenia innych rzeczy zamiennych. Możliwość wydania przez sąd nakazu zapłaty uzależniona jest zatem po pierwsze od rodzaju dochodzonego roszczenia, a po drugie roszczenie to musi być wykazane za pomocą dokumentów wymienionych wyczerpująco w art. 485 k.p.c. Zgodnie z art. 485 § 3 k.p.c., sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

W niniejszej sprawie powód w pozwie domagał orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym o odpowiedzialności pozwanych. Jako podstawę swojego żądania wskazał i przedłożył wraz z pozwem wyciąg z ksiąg bankowych, który co prawda w postępowaniu cywilnym aktualnie ma moc dokumentu prywatnego, ale z mocy art. 485 § 3 k.p.c. może stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Powód dołączył do pozwu oryginały dokumentów wymienionych w cytowanym przepisie, zatem wydanie nakazu zapłaty było uzasadnione (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 października 2015r., I ACa 378/15, LEX nr 1927470; uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 lipca 2014r., I ACa 670/14, LEX nr 1587226).

Zarzut pozwanego E. K. (2), że nie zawarł z powodem umowy kredytu, ponieważ na dokumencie umowy z dnia 16 grudnia 2005r. brak jest jego podpisu, należy uznać za chybiony w świetle zgromadzonego materiału dowodowego.

W myśl art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe (tekst jedn. – Dz.U. 2016r., poz. 1988 z późn. zm. – p.b.), umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie. Niezachowanie tej formy nie zostało jednak obwarowane rygorem nieważności. Z art. 73 § 1 k.c. wynika zaś, że jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności. W związku z tym skutki zastrzeżenia formy, o której mowa w art. 69 ust. 2 p.b., oceniać należy na podstawie art. 74 § 1 k.c., zgodnie z którym zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Zatem, sam brak podpisu pozwanego E. K. (2) na dokumencie umowy kredytu z dnia 16 grudnia 2005r. nie oznacza, że pomiędzy powodem (Bankiem) a pozwany nie doszło do nawiązania stosunku zobowiązaniowego, o którym mowa w art. 69 ust. 1 p.b.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dokumenty w postaci zestawień operacji na rachunku bankowym pozwanego E. K. (2) oraz załącznika do wniosku o zmianę warunków umowy kredytu konsolidacyjnego sporządzonego przez pozwanego w dniu 5 marca 2013r., pozwala uznać, że strony łączyła umowa kredytu konsolidacyjnego nr 206- (...) (nr umowy w standardzie (...)), której zawarcie z pozwany E. K. (2) nastąpiło w sposób dorozumiany (ustnie), przez to, że Bank postawił do dyspozycji pozwanego (jako kredytobiorcy) środki pieniężne w kwocie określonej w treści umowy z dnia 16 grudnia 2005r. na jego rachunek rozliczeniowy, a pozwany przez prawie 10 lat realizował obowiązek zwrotu kwoty kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty.

Twierdzenia pozwanego jakoby nie był stroną umowy z dnia 16 grudnia 2005r. zostały przyjęte na użytek linii obrony w niniejszym postępowaniu. Niezrozumiałym i nieracjonalnym działaniem jest występowanie z wnioskiem o zmianę warunków udzielonego kredytu, w sytuacji, gdy uważa się, że w ogóle nie doszło do zawarcia umowy kredytu.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 p.b., udzielenie kredytu następuje na podstawie umowy kredytu, która nakłada na bank obowiązek oddania do dyspozycji na czas oznaczony w umowie kwoty środków pieniężnych na ustalony cel, a na kredytobiorcę (kredytobiorców) obowiązek korzystania z tejże kwoty na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty, zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Tym samym podstawowy obowiązek banku sprowadza się do oddania do dyspozycji kredytobiorcy kwoty środków pieniężnych na czas oznaczony w umowie i na konkretny cel. Okoliczność ta została przez powoda wykazana dokumentami prywatnymi w postaci zestawienia historii operacji na kontrakcie kredytowym (k.- 206, 217), z treści których jednoznacznie wynika fakt wypłaty pozwanym kwoty kredytu w wysokości 73 620 CHF w oparciu o umowę z dnia 16 grudnia 2005r. nr 206- (...) (nr umowy w standardzie (...)). Niewiarygodne są twierdzenia pozwanych o braku otrzymania kwoty kredytu. Skoro pozwani przez 10 lat spłacali kredyt, to nie sposób uznać, że nie doszło do postawienia do ich dyspozycji środków pieniężnych; poza tym w 2013r. sami potwierdzili fakt obciążającego ich zobowiązania finansowego z tytułu przedmiotowego kredytu w ramach procedury wniosku o zmianę warunków udzielonego im kredytu konsolidacyjnego (k.- 111, 115).

Zatem całokształt zebranego materiału dowodowego pozwala uznać za wykazane istnienie zobowiązania z tytułu umowy o kredyt w wysokości objętej żądaniem pozwu. Wysokość dochodzonego roszczenia nie była sporna pomiędzy stronami. Sposób wyliczenia odsetek umownych nie budzi wątpliwości w świetle postanowień umowy. Pozwani nie zgłaszali konkretnych zarzutów co do wyliczenia przedstawionego przez powoda.

Pozwani nie kwestionowali również samego faktu wypowiedzenia umowy o kredyt konsolidacyjny nr 206- (...) (nr umowy w standardzie (...)). Uprawnienie do złożenia tego rodzaju oświadczenia woli wynikało z treści umowy zawartej pomiędzy stronami (§ 23); przy czym zarówno same strony, jak i ustawodawca w art. 75 p.b. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy i złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu), nie uzależnili skorzystania z przysługującego powodowi uprawnienia od przeprowadzenia obligatoryjnego postępowania restrukturyzacyjnego. Wypowiedzenie umowy jest jednostronną czynnością prawną, która skutkuje rozwiązaniem stosunku prawnego pomiędzy stronami, co rodzi obowiązek zwrotu kredytu wykorzystanego wraz z należnościami ubocznymi. Zobowiązanie do zwrotu określonej sumy pieniężnej staje się wymagalne w dniu następującym po dniu, w którym umowa uległa rozwiązaniu. Pismo zawierające oświadczenie woli powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu pozwani otrzymali w dacie 12 października 2015r. (k.- 104-106, 107-109), zatem uznać należy – mając na uwadze treść § 23 ust. 3 umowy - że umowa o kredyt zawarta w dniu 16 grudnia 2005r. została rozwiązana z dniem 11 listopada 2015r. Oznacza to, że po upływie terminu wypowiedzenia umowy kredytu nieuiszczona należność wynikająca z tej umowy stała się natychmiast wymagalna i doszło do rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia roszczenia Banku o zapłatę tej należności.

W myśl art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż do roszczenia powoda ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i trzyletni termin przedawnienia co do odsetek. W niniejszej sprawie pozew został wniesiony do sądu w dniu 27 września 2016r. (k.- 39), a więc przed upływem terminu przedawnienia, który swój bieg rozpoczął 12 listopada 2015r. W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż powód dochodzi przedawnionej wierzytelności.

Pozwani w toku procesu nie przedłożyli żadnych dowodów, które podważałyby twierdzenia powoda znajdujące oparcie w załączonych do akt sprawy dokumentach prywatnych, w tym w postaci: wyciągu z ksiąg bankowych, odpisu umowy kredytu konsolidacyjnego, odpisu załącznika do wniosku o zmianę warunków umowy kredytu konsolidacyjnego, zestawień operacji na rachunku bankowym pozwanego, historii kredytu konsolidacyjnego.

Przypomnieć bowiem należy, że stosownie do art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego.

W związku z powyższym, na podstawie art. 496 k.p.c. Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 26 października 2016r. w sprawie I Nc 324/16 w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Koszty zasądzone wyrokiem obejmują: wynagrodzenie adwokata w kwocie 7 200 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictw w kwocie 34 zł. Razem – 7 234 zł.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego określono na podstawie § 2 pkt 6) w związku z § 3 zdanie drugie, § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800) w związku z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniającego rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r., poz. 1668).

Natomiast koszty zasądzone nakazem zapłaty obejmują: opłatę od pozwu w kwocie 2 323 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wydatki poniesione w związku z uzyskaniem odpisów notarialnych pełnomocnictw w łącznej kwocie 3 zł 69 gr (3 x 1 zł 23 gr). Razem 2 343 zł 69 gr.